

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 8479/10 (2009)
08.07.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр..., ради поништаја решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове 03/10 број 205-543/07 од 07.05.2008. године, у предмету престанка својства избеглог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 08.07.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове 03/10 број 205-543/07 од 07.05.2008. године.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Комесаријата за избеглице Републике Србије број 207-17034/7 од 10.03.2007. године, којим решењем је у поновном поступку, у извршењу пресуде Врховног суда Србије број У-5527/05 од 26.05.2006. године, одлучено да се тужили укине статус избеглог лица.

У тужби поднетој Врховном суду Србије, дана 21.04.2009. године, а која је заведена под бројем У-2740/09, тужилца је оспорила законитост решења туженог органа због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битних повреда правила поступка. Истиче да се из оспореног решења не види о каквим се променама места боравка ради, јер она одлази у земљу порекла само ради решавања

имовинских и статусних питања без намере трајног повратка, да је статус избеглице стекла 1995. године и да је непрекидо настањена у Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд, који је 01.01.2010. године, сагласно одредбама члана 29. ст.1. и чл.90. ст.1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете по управним споровима покренутим пред Врховним судом Србије, до 31.12.2009. године, након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу је нашао, да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења се види да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 5527/05 од 26.05.2006. године, којом је уважена тадашња тужба тужиле и поништено решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управа за управне послове бр. 03-205-1400/05 од 22.06.2005. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиле, изјављена против решења Комесаријата за избеглице Републике Србије бр. 207-17034 од 31.01.2005. године, а којим је тужили укинут статус избеглог – прогнаног лица и стављено ван снаге раније решење првостепеног органа, на основу кога је издата тужили избегличка – прогнаничка легитимација бр. ... од ... године, с тим да ће иста престати да важи по правоснажности ожалбеног решења.

Поступајући у извршењу ове пресуде, којом је туженом наложено да у поновном поступку одлучивања отклони све наведене пропусте, тужени је донео оспорено решење. Из образложења оспореног решења произлази да је наведена одлука донета са разлога што тужила није пријавила промене које су наступиле од признања својства избеглог – прогнаног лица. Наведену одлуку, према образложењу, засновао је на томе да је првостепени орган правилно утврдио да је именована у држави претходног пребивалишта остварила правну заштиту, тако што је регулисала пребивалиште, а да ту промену није пријавила, у смислу чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама.

Међутим, по налажењу овог суда, овај спор за сада се не може расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку, јер у спроведеном поступку није утврђено потпуно чињенично стање. Наиме, у управним списима нема доказа да је тужила несумњиво у међувремену извршила промену свог боравишта и да се вратила у државу свог претходног пребивалишта, односно нема доказа да се тужила добровољно вратила да би се настанила у

земљи коју је напустила.

Поред тога, одредбом чл. 18. тач. 2. Закона о избеглицама ("Сл. гласник РС" бр. 18/92 и 45/02), изричито је прописано да избеглица губи права утврђена овим Законом, ако не пријави промене у својству избеглице које су од битног утицаја на остваривање права избеглица или на пријаву промене боравишта. Такође, према чл. 1. Ц (1) Конвенције о статусу избеглица из 1951. године, статус избеглице престаје ако је то лице добровољно поново затражило заштиту у земљи свог држављанства, а према чл. 1. Ц (4) наведене Конвенције, да се избеглички статус губи ако се лице добровољно вратило да би се настанило у земљи коју је напустило. Међутим, противно чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, тужени у образложењу оспореног решења не наводи које су то конкретне промене и докази, а које су наводно наступиле у међувремену на страни тужиле, које би, према наведеној одредби Закона о избеглицама и Конвенцији о статусу избеглица, биле од утицаја на остваривање права тужиле, као избеглице. Такође, не наводи се ни на основу којих конкретних чињеница и разлога је тужени орган ценио да је правилно поступио првостепени орган утврдивши да именована није пријавила промене које су наступиле од признања својства избеглог лица, сходно чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама. Осим тога, противно чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, у образложењу оспореног решења, не само да од стране туженог нису оцењени било који наводи жалбе, већ нису ни ближе наведени.

Стога, иако се у образложењу оспореног решења наводи да је поступљено у свему у смислу чл. 61. Закона о управним споровима, у извршењу пресуде Врховног суда Србије и у поновљеном поступку нису отклоњене повреде правила поступка, а чињенично стање је остало непотпуно утврђено, због чега се није могло утврдити да ли је правилно примењено материјално право.

Из списка предмета произлази да је тужени орган одлучивао о жалби тужиле изјављеној против првостепеног решења број 207-17034/7 од 10.05.2007. године, које се налази у списима и донео решење од 07.05.2008. године, којим је одбио жалбу тужиле као неосновану и потврдио првостепено решење број 207-17034/7, погрешно означивши датум доношења ожалбеног решења као 10.03.2007. године. На овај начин тужени орган је учинио битну повреду поступка, која је од утицаја на законитост оспореног решења, јер се из диспозитива оспореног решења, не може на поуздан начин утврдити, против којег решења је одлучивано у поступку по жалби.

Одредбом члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09), чијим је ступањем на снагу престао да важи Закон о управним споровима („Службени лист СРЈ“ бр.46/96), прописано да ће се поступци по тужбама поднетим до дана ступања на снагу овог закона, окончати пред Управним судом, по правилима поступка која су важила до дана ступања на снагу овог закона.

Стога је, Управни суд налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, одлучио као у диспозитиву пресуде на основу члана 38. ст. 2. у вези са чланом 41. ст. 2. Закона о управним споровим, а примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне су за тужени орган у смислу члана 61. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.07.2010. године, 9 У 8479/10 (2009)

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

РС